

"Skånelands befolkning utgör numera över en million människor. Dess historia är både rik och intressant". Martin Weibull skriver i skriftserien "Samlingar till Skånes historia"; "att Skånelands historia 'kanske just till följd av landets egen historiska mellanställning är den rikaste och självständigaste bland alla skandinaviska landskaps med undantag måhända av Slesvigs'. I en artikel i Arbetet framhöll Lauritz Weibull; "att' Skåne i sten- och bronsåldern gick i spetsen för kulturutvecklingen, och att senare Lund i århundraden var den andliga medelpunkten i Norden'. I själva verket är det en sällsynt innehållsrik historia, som vi kan sätta i våra barns händer. De gamla vackra sägnerna från förhistorisk tid, som talar om konung Skjold och hans ätt, berättelsen om Harald Hildetand, 'Odins älskling', byggandet av Dannevirke, kristendomens införande, Knut den Stores välde, de stora lundensiska ärkebiskoparnas period, folkresningen mot Absalon, Andreas Sunesen och Dannebrogen, kampen mellan stat och kyrka på 1200-talets slut, 1300-talets spännande strider, Halmstad, unionstidens kongresstad, grevefejdens drama, Kristian II:s livsverk, Poul Helgesens levnadshistoria, den Lutherska reformationen i Malmö, den skånska herrgårdsrenässansen med dess rika blomstring, Tyge Brahes epokgörande vetenskapliga verk och mycket, mycket annat".

Citat av David Assarsson ur Skånelands historia i Skånelands skolor.

DET SVENSKA IMPERIET

Befolkningen inom Sveriges nuvarande politiska gränser. Ett imperium utan plats för självbestämmande. Befrielseörelser inom andra imperier. Historiens cirklar. Erkännande av begreppet Skånelands fana. Humanistiska principer okända begrepp för imperiebyggare. Skåneland reetableras.

I politiskt avseende har svenskarna i vår tid på olika sätt försökt göra sin stämma hörd i världen. Trots den deklarerade neutraliteten har man till och med gått så långt, att man aktivt ingripit i andra länders angelägenheter. Inom den ramen har man lämnat stöd till frigörelsegrupper, som haft till mål att tillkämpa sig självständighet. Med utgångspunkt från denna politik måste man antaga; att den svenska regeringen skulle ställa sig välvillig till om nu Skånelands folk krävde det självstyre, som de förut omtalade fredsavtalen har stipulerat. Kanske kan man till

och med räkna med att den svenska regeringen lämnar bistånd till frihetsrörelsen i kraft av de prejudikat, som uppstått under de senare åren!

Det är ju som bekant på det sättet, att inom det svenska rikets nuvarande politiska gränser finns en mycket stor folkgrupp, som inte har någon direkt gemensam historia med Sverige. Undantagandes de tider då svenskarna på olika sätt ingrep i dessa landområdens liv i det förgångna. Omkring en femtedel av den "svenska" befolkningen bor numera inom de inkorporerade områdena Skåne, Blekinge, Halland, Bohuslän, Gotland, Jämtland och Härjedalen. I siffror kan det uttryckas med omkring 1,7 miljoner människor och 71546 km² land, varav i Skåne land omkring 1,5 miljoner människor och 17571 km² land.

Enbart i Skåne lever i dag drygt en miljon människor. Det kan beräknas, att därav finns mellan 200.000 till 300.000 inflyttade svenskar och andra invandrare. Resten av befolkningen är av skåneländsk börd med rötter i förgången glömd och förgäten skånsk-dansk historia. På andra sidan sundet lever i vår tid ättlingar av dem som svenskarna tvingade ut från Skåneland. De kan kanske i vår tid uppgå till 250.000-300.000 och då kan man fråga sig, är dessa det gamla skåneländska folkets ättlingar, också svenskar? Nej, - lika lite som de avkomlingar av det gamla skåneländska folket, som i vår tid lever kvar i Skåneland. Ett har de dock gemensamt, - rätten att få del av sina fäders historia. Deras och vårt dilemma är mot folkets vilja dikterade politiska gränser, baserade på storpolitiska maktförhållanden under 1600- och 1700-talen, som skar tvärs genom enhetliga regioner.

Vi i vår generation har fortlöpande bevittnat hur historiens cirklar obönhörligen sluter sig för imperiebyggarna. Så har också skett i det förgångna, så länge vi kan följa olika tidsepoker bakåt i hävderna. Senast fick vi se det 500-åriga portugisiska imperiets slut i Afrika. Det var områden, som före portugisernas ankomst inte kan jämföras med självständiga nationalstater i nuvarande mening. Ändå ledde frigörelsen till det slut vi bevittnat.

Dock finns det på vår jord imperier som inte fått någon uppmärksamhet riktad på sig, men som lika fullt byggts på imperialistisk grund och som därför fortfarande måste ges en imperiestämpel. Inom den ramen ber vi få rikta uppmärksamheten på ett mycket mera näraliggande imperium än det portugisiska - nämligen det svenska imperiet. Detta består som bekant av de ursprungliga svenska landsdelarna med undantag för Åland och delar av Norrbotten samt dessutom av de förutvarande norska landskapen Bohuslän, Jämtland och Härjedalen med därtill hörande Särna och Idre socknar i Dalarna. Därjämte ingår i det svenska imperiet de förutvarande danska nationalstatsdelarna Skåne, Blekinge och Halland, ofta redovisade under namn av Skåneland samt därtill för sig själv Gotland.

Den svenska regeringen har inte, i vart fall hittills, i motsats till det portugiska och andra imperier, antytt något om att den skulle vara villig att upplösa sitt imperium och låta i första hand Skåneland få tillbaka den överenskomna självbestämmanderätten. Till skillnad från de portugisiska och andra länders

liknande områden, var de områden Sverige en gång erövrade, integrerade delar av en nationalstat. Befrielseörelserna i Afrika och på andra ställen i världen har kunnat förverkligas genom hjälp av materiell och opinionsbildande art, vilket inneburit starkt moraliskt stöd för de ursprungligen små minoritetsgrupper, som haft frigörelsen på sitt program.

Inom den ramen bör man väcka frågan om Skånelands frigörelse i omvärlden. Regeringen i Stockholm kan då komma i det läget, att den, inför en kraftig utrikesopposition, måste ge upp sin centralstyrda imperiesammanhållande politik och låta sina tvångsannekterade bröder i Skåneland få den frihet, som deras fäder offrade sina liv för.

En liten titt runt om i Europa och vi finner snabbt flera exempel på pågående och begynnande befrielseörelser. Låt oss nämna Nord-Irland mot Storbritannien, Baskien mot Spanien, Korsika, Bretagne och Elsass mot Frankrike. Folket i de här exemplen kräver frihet på grund av sin särart och sitt språk och i protest mot centralstyrd inkompetens att hantera olika särartsproblem, som till exempel att utrota det ursprungliga språket och de hävdvunna kulturformerna. I Bretagne hävdar man, att sekelgammal kultur dagligen förstörs genom centrala beslut av teknokraterna i Paris. Där bestämmer man också hur Bretagnes kyrkor skall se ut och hur ortnamnen skall uttalas. Den centralstyrda imperialistiska kapitalismen lägger i allt snabbare takt under sig jord, kuster och naturtillgångar. Totalt har allt detta inneburit uppkomsten av självständighetspartier såväl i Bretagne som på Korsika och i Elsass, som i sinom tid kommer att bli svårläkta problem för femte republiken. I Bretagne samlas man kring språkkurser i hemlandets språk bretagniska och i Elsass kräver man eget parlament och egen regering och rätten till den egna elsassiska tyskspråkiga dialekten. Skarpt opponerar man sig mot att Paris skall bestämma hur de skall leva och att det övriga Frankrike njuter frukterna av det rika Elsass.

Skillnaden mellan våra exempel på det europeiska fastlandet, samt Korsika och Irland i jämförelse med Skåneland, kan återfinnas i att inget av de anförda exemplen har med våld och hot påtvingats ett annat lands historiska identitet. Mer eller mindre uttalat har minoriteterna inom de där politiska gränserna fått bevara sina särarter och sin kultur. Därigenom har de kunnat fortleva utan att i sammansmältande form helt uppgå i den styrande makten. I Skåneland praktiserade svenskarna varje imperiebyggares önskan nämligen, att totalt ta död på det ockuperade landets särart, språk, kultur, livsmönster och framför allt den historiska identiteten - bryggan till det förflutna. Genom den på så sätt effektiva och framgångsrika försvenskningen tror man sig också om, att allt fragment kunna behålla greppet genom att fortsätta på den inslagna vägen, att behålla folket i de annekterade områdena i okunnighet om sina fäders historia och kultur. Då kan man också fortsätta att framställa försvenskningens motståndare under den inlånade tyska beteckningen "snapphane", som ett begrepp för mördare, tjuvar och mordbrännare - eller ett led i ansträngningarna att för oss förvända synen på motståndsmännen och de ideal de kämpade för. Kan man även i framtiden misstänkliggöra dem, får man också folket att i verkligheten sätta likhetstecken

mellan "snapphane" och "mördare" eller dansk upprorsman och genom den bilden framstår helt naturligt svensken som den gode och omtänksamme befriaren. Hade man från engelsk, fransk och spansk sida valt den här typen av nationalitetsdödande aktioner i det förgångna, skulle man i dag ha sluppit de högljudda terroristiska självständighetsrörelserna, ty i så fall hade ju inte heller dessa minoriteter haft en aning om vad de en gång varit i förhållande till centralmakten.

Vi har för övrigt ännu inte sett skymten av någon som vågat sig på att grundligt bearbeta Skånelands försvenskning ur vetenskaplig synpunkt. Enligt den polske forskaren dr fil Zygmunt Lakocinski borde emellertid ett sådant arbete vara helt facinerande. Lakocinski menar, att man i sådant avseende bör ägna sig åt analogier om hur andra folk, som fått dela Skånelands öde, har kunnat hårda ut och bevara sin särart och karaktär. Han pekar i det fallet till exempel på vissa polska etniska enklaver, bland andra i Schlesien, som ännu efter 800 års isolering bevarat sin polska karaktär. Här uppkommer då helt naturligt frågan om det finns någon skånsk vetenskapsman, som vågar stå upp och frigöra sig från den svenska historiesammansvärjningen och ur giftskåpen vaska fram de fördolda bevisen om hur de svenska århundradena i Skåneland uppsåtligt, bit för bit, raderade ut det skåneländska folkets historiska identitet?

Det finns näraliggande positiva exempel på hur man kan lösa upp ett imperium i form av Danmark, som har gett friheten åter genom självständighet för Island och frihet i form av inre självstyrelse åt Färöarna och nu senast Grönland. Sverige har ju för egen del medverkat till att det ursprungligen svenska landskapet Åland, fått självstyrelse inom Finlands gränser genom självstyrelselagen den 6 maj 1920, som garanterats av Nationernas Förbund 1921. Åland har till yttermera visso fått egen flagga 1954. Varför kan man då inte acceptera Skåneland som en enhet. Åland är ju finskt men befolkningen svensk, å andra sidan är Skåneland svenskt men befolkningen skåneländsk med stark historieanknytning till Danmark. Detta borde inte vara en utopisk tanke, eftersom till och med den hårt prövade Londonregeringen under senare delen av 1975 vidtagit förberedelser för att sätta punkt för 270 års politisk historia genom att ge Skottland och Wales begränsad självstyrelse.

Oupphörligt sluter sig historiens cirklar och den historiska cirkel som i det föregående återgivits i form av olika fragment började 1658 efter en månghundraårig förberedelse. Den befinner sig fortfarande i sin bana, räknat från 1720 har den till 1980 löpt sin bana under 260 år. Frågan om när denna cirkel kommer att sluta sig vilar ännu i framtiden.

Det kan vara på sin plats att erinra om biskop Peder Winstrups uppmaning efter Roskildefreden, att man alltid och överallt skulle tänka och tala hedersamt om Fredrik III:

"Vi skola under inga omständigheter försumma, vi skola aldrig avstå från att anbefalla hans helgade och milda majestät åt konungarnas konung genom

enskilda och offentliga böner: **ty gnistorna av det forna undersåtliga förhållandet ha ännu inte helt och hållet utsläckts i oss och bör aldrig utsläckas"**.

- Eller med andra ord, vi här i Skåneland har en egen skåneländsk-dansk historia fram till och med 1720 och den har vi helt enkelt rätt till enligt ännu gällande fredstraktater. Banden med det förflutna "bör aldrig utsläckas" eller med professor Lauritz Weibulls ord: "Det kan knappast anses obilligt då vi mena, att historieundervisningen i skolorna, från de lägsta till de högsta, bör omläggas så, att vi icke längre ställs utanför kunskapen om vårt eget förflutna". Samfällt måste vi kräva, regelbunden undervisning i SKÅNELANDS SKOLOR om SKÅNELANDS HISTORIA skriven av SJÄLVSTÄNDIGA HISTORIKER FRÅN SKÅNELAND.

Lika självklart måste vi samfällt kräva ERKÄNNANDE av begreppet SKÅNELAND innehållande Skåne, Blekinge, Halland och Bornholm. Ett område som i historiskt och geografiskt avseende är lika naturligt som till exempel Götaland. Låt oss påminna om att Skåneland inte har språklig hemorts rätt i den svenska landsdelen Götaland och heller inte någon historisk sådan, som erkänts av det skåneländska folket.

Vi måste också, i likhet med Åland, Färöarna och Island, kräva ERKÄNNANDE av en egen nationell symbol i form av SKÅNELANDS FANA den blodröda med det gula korset. En av Nordens allra äldsta korsfanor, som redan på 1100-talet fördes som symbol av de lundensiska ärkebiskoparna och sedan dess har alltid rött och gult ansetts som Skånelands färger. Fanan bör ha sin plats inte bara på alla offentliga byggnader utan också hos det skåneländska folket påminnande om rätten att "blifva vidh deres vanlige rätt, lagd och gamble privilegier och frijheder oturberade och obehindrade. "

Tyvärr har det av hävd inte funnits något särskilt utrymme för medmänsklighet när det gäller den svenska centralmaktens syn på Skånelands folk och dess kultur - och tyvärr finns det heller inte några verkliga tecken på att urgamla humanistiska idéer om mänsklighet ens en gång är påtänkta. Den här sidan är inte utan jämförande aspekter särskilt mot bakgrund av att all humanism predikar om människornas strävan efter det goda och sanna, som efter jämvikt och balans kan utvecklas genom människornas fria vilja.

Någon fri vilja har tyvärr inte tillåtits Skånelands folk. I vår omvärld får vi så gott som dagligen höra talas om hur det går när friheten och den fria viljan förkvävs av imperialistiska centralviljor. Vi kan till exempel inte ställa oss helt oberörda till det palestinska folkets tragik. Deras land finns inte längre och därmed har heller inte folket möjlighet att leva enligt sitt hävdvunna kulturmönster. Antingen får man under tvång leva under den israeliska regeringens paroller eller så tvingas man ut från sitt land om man inte kan dagtinga med sig själv som individ eller som helt folk, med avseende på rätten till liv med nedärvda kulturmönster. Liknande är förhållandet när det gäller kurdernas situation gentemot de politiska

makthavarna i Ankara, Bagdad och Teheran. Även detta olyckliga folk har genom ingripande av utomnationella makter berövats sin rätt att själv bestämma inom egna gränser. Vi kan i sammanhanget även peka på Eritreas situation. Även i det fallet försöker en utomnationell centralregim med våld annektera ett helt folk. Inpå väggarna har vi andra exempel i form av de tre baltiska staterna. Inte heller i det sista exemplet gavs folken i de tre länderna någon möjlighet att själv få lov att bestämma vad som för dem var det goda och sanna i tillvaron i form av till exempel egna och fria kulturtraditioner utan inblandning av utomstående centrala ickenationella viljor.

De exempel vi nu tagit upp förekommer nu här i vår tid och någon kan då fråga sig vad det har med Skånelands situation att göra "för det är ju så länge sedan". Vi hävdar då att tidsperspektivet helt saknar betydelse, ty det som har skett det pågår alltjämt!, men med hänsyn till att vi genom det förgångnas ogärningar mist vår historiska identitet märker vi det inte direkt. Det som en gång skedde här kan vi ändå bevittna i vår nutida omvärld i form av skoningslöst bestialiskt våld mot folkminoriteter i akt och mening att för framtiden förkväva folkens nationella särart och medvetenhet. Lyckas våra nutida anförda exempel lika bra som den Stockholmska imperialistiska kungadiktaturen gjorde i Skåneland, kommer även de att i en framtid få njuta frukterna av sitt våldsregemente.

Här finns det inte plats för några humanistiska principer, men det historiska förloppet visar att om humanitet getts företräde skulle man därigenom förskonat miljoner och åter miljoner dödsplågade människor på vår jord. Men om så varit skulle inte den svenska imperialismen lyckats med uppsåtet att totalt radera ut Skånelands nationalitet, historia och kultur. Med ett mera modernt exempel skulle heller inte den totalitära nationalismen i vår 1940-talstid, med bortseende från de mänskliga värdena, kunnat sätta staten och statsnyttan i första rummet.

Skånelands historia berättar om en region som kulturellt har utarmats och om ett folk som terroriserats och fråntagits sin rätta identitet. Befolkningen i Skåneland kan aldrig acceptera detta. Att acceptera det som regimen i Stockholm gjort Skåneland vore att acceptera principen om folkmord, kulturförtryck och omnationalisering.

Dagens Sverige skulle aldrig gå in för ett nationalitetsbyte. Om någon europeisk makt skulle annektera Sverige skulle den egna identiteten försvaras till det yttersta. På samma sätt måste givetvis Skånelands befolkning försvara sin rätta identitet, sin egen historia och sin kultur. Rätten till sig själv kan inte elimineras. Därför är det en rätt och en plikt för alla som bor och verkar i Skåneland att bidra till att reetablera Skåneland, dess bakgrund och identitet. Detta är mera än av historiskt intresse, det är frågan om att skapa sig ett fundament för framtiden. För en framtid i vilken det skåneländska har sin profil och sin plats bland andra kulturgrupper i en värld där all imperialism och herremansdominans är bortsopad.

"- - så som och blifva vidh deres vanlige rätt, lagd och gamble privilegier och frijheter oturberade och obehindrade, - -".